

«Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; Δι' ἡμᾶς Θεός ἐν ἀνθρώποις. διὰ τὴν καταφθαρθεῖσαν φύσιν ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. πρὸς τοὺς ἀχαρίστους ὁ Εὐεργέτης, πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους ὁ Ἐλευθερωτής, πρὸς τοὺς ἐν σκότει καθημένους ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης». Ἐορτάζουμε γεγονός μοναδικό, αὐτό πού χώρισε τὴν ἀνθρώπιν ἱστορία σὲ δύο χρονικά μέρη, πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν. Αὐτό πού ἄλλαξε τὴν κατάστασή μας καὶ ἐγένετο ἡ ἀφετηρία τῆς νίκης κατὰ τοῦ ἐσχάτου ἐχθροῦ μας, τοῦ θανάτου. Διότι ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μία ἐορτὴ ἀνάμεσα στὶς πολλές, μὲ τίς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦμε νὰ ἀλλάξουμε τὸν ρυθμὸ τῆς καθημερινότητός μας, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναδοῦμε τὴν πορεία μας, νὰ πάρουμε ἀποφάσεις, νὰ βάλουμε ἀρχὴ μετανοίας στὴ ζωὴ μας, νὰ ζητήσουμε τὴν κοινωνία μὲ τὸν Εὐεργέτη, τὸν Ἐλευθερωτή, τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης Χριστό.

Ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ νόημα τῆς ἐορτῆς: «Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρώπησε γιὰ νὰ χαρίσει ξανά στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο, δημιουργώντας τον, τὸν προόρισε. Τὸν δημιούργησε σύμφωνα μὲ τὴ δική Του θεϊκὴ εἰκόνα, μὲ νοῦ πού νὰ μπορεῖ καὶ νὰ θέλει τὴν κοινωνία μαζί Του, ἐλεύθερο, προορισμένο νὰ τοῦ μοιάζει, δηλαδὴ νὰ εἶναι, ὅπως καὶ ὁ Δημιουργὸς του, τέλεια ἐνάρετος, πρᾶγμα κατορθωτό γιὰ τὴν ἀνθρώπιν φύση. Γιατί οἱ ἀρετές, δηλαδὴ ἡ νηφαλιότητα, ἡ ἡρεμία, ἡ ἀκεραιότητα, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ σοφία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀνεξικακία εἶναι πρωταρχικά γνωρίσματα τῆς θείας φύσεως. Ὁ Θεὸς λοιπὸν δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο σὲ πλήρη κοινωνία μαζί Του, τὸν δημιούργησε γιὰ νὰ μένει ὁ ἄνθρωπος ἀφθαρτος, τὸν ἀνέβασε στὴν ἀθανασία μὲ τὸ νὰ τὸν κρατᾷ κοντά Του. Ἐμεῖς ὅμως αὐτὰ τὰ γνωρίσματα τῆς θείας φύσεως τὰ ἀλλοιώσαμε καὶ τὰ μπερδέψαμε μὲ τὴν παράβασι τῆς ἐντολῆς καὶ περάσαμε στὴν παράταξι τῆς κακίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσουμε τὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεό. Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπάρξει κοινωνία τοῦ φωτός μὲ τὸ σκοτάδι; Καὶ ὅταν πᾶ στερηθῇκαμε τὴ ζωὴ, πέσαμε στὴ φθορὰ τοῦ θανάτου».

Στὰ λόγια αὐτὰ διαφαίνεται ὅλη ἡ πνευματικὴ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Πλαστήκαμε γιὰ νὰ μοιάσουμε στὸν Θεό. Γιὰ νὰ ἔχουμε πλήρη κοινωνία μαζί Του. Γιὰ νὰ ὑπάρχουμε ἐνάρετοι. Ἀποδειχθήκαμε ἀχαρίστοι τῆς εὐεργεσίας καὶ ἐπιλέξαμε νὰ ἀρνηθοῦμε τὴν τιμὴ πού ὁ Θεὸς μᾶς προσέφερε, νὰ εἴμαστε παιδιὰ Του καὶ νὰ ἔχουμε σχέσι μαζί Του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ στερηθοῦμε τὴ ζωὴ καὶ νὰ πέσουμε στὴ φθορὰ τοῦ θανάτου. Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν ἔχει πάψει νὰ μᾶς ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ ἐνανθρώπησί Του, τὴν ὁποία ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων μᾶς προσκαλεῖ νὰ θυμηθοῦμε, νὰ χαροῦμε, νὰ δοξολογήσουμε καὶ νὰ εὐχαριστήσουμε γι' αὐτήν, εἶναι ἡ ἀπάντησι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὴ δική μας ἀνυπακοή.

Ὅπως λέει πάλι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὁ Θεὸς κατέβηκε στὴ δική μας ξεπεσμένη φύση, ὥστε νὰ μᾶς ξαναδώσει, προσφέροντας καὶ ἐνεργώντας ὁ ἴδιος, τὴν ἐξομοιωμένη μ' Αὐτόν εἰκόνα καὶ τὸν ἀρχαῖο προορισμό. Κι ἀκόμα νὰ μᾶς διδάξει τὸ ἐνάρετο ἥθος τῆς ζωῆς, αὐτό τὸ ἥθος πού ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἐπίγεια ζωὴ Του κατέστησε συγκεκριμένο καὶ εὐκόλο νὰ κατορθωθεῖ. Κι ἀκόμα νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴ φθορὰ φέρνοντάς μας σὲ κοινωνία μὲ τὴ ζωὴ, μὲ τὸ νὰ ἀνοίξει ὁ ἴδιος τὸν δρόμο τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Καὶ ἀκόμα νὰ ξανακάνει καινούργιο τὸ θρυμματισμένο ὀστράκινο σκεῦος τῆς

υπάρξεώς μας, νά λύσει τὰ δεσμά τῆς κυριαρχίας τοῦ διαβόλου ἐπάνω μας προσκαλώντας μας νά ἀναγνωρίσουμε τὴν κυριαρχία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀκόμα νά μᾶς γεμίσει κουράγιο καὶ νά μᾶς ἐκπαιδεύσει νά πολεμοῦμε τὸν τύραννο τῆς ὑπαρξῆς μας, τὸν διάβολο, μὲ τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ταπείνωση».

Ἡ ἀνθρωπότητα ζεῖ στίς ἡμέρες μας αὐτὴ τὴ θραύση τοῦ ὀστράκινου σκεύους τῆς υπάρξεώς μας μέσω τῆς ἐσωτερικῆς συγχύσεως καὶ διασπάσεως. Συγκρούεται μέσα μας ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, αὐτός ὁ ὁποῖος φέρει τὴν κατάσταση τῆς πτώσεως, τῆς αὐτοθεώσεως, τοῦ ἐγωϊστικοῦ φρονήματος, μὲ τὸν νέο ἄνθρωπο, αὐτόν ποῦ ἦρθε νά φέρει ὁ Χριστός, διὰ τῆς ἐνότητος τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸ σαρκικὸ καὶ κοσμικὸ φρόνημα τοῦ πολιτισμοῦ μας, θεοποιεῖ τὴ σκέψη, τὰ ἐπιτεύγματα, τὴν ταχύτητα, τὴν ἱκανότητά μας νά παράγουμε τεχνητὰ νοημοσύνη καὶ φθάνει στό σημεῖο νά θεωρεῖ ὅτι δὲν μᾶς χρειάζεται οὔτε ὁ Θεός οὔτε τὸ θέλημά Του γιὰ νά ἔχει ἡ ζωὴ μας περιεχόμενο. Καθιστᾷ ἔτσι τὰ Χριστούγεννα μίαν ἐορτὴ ἀναπαύσεως ἀπὸ τὴ συνήθεια τῆς καθημερινότητος, ἀνταλλαγῆς δώρων, λίγης φιλανθρωπίας ὡς ἐνδείξεως ἀνθρωπισμοῦ, ὅχι ὅμως ἐορτὴ ἐλευθερώσεώς μας ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου, ἐορτὴ μετανοίας, ἐορτὴ χαρᾶς ὅτι «ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί», ἐορτὴ ἐξόδου μας ἀπὸ τὸν ρυπο τῆς κακίας στὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς. Καὶ συνεχίζουμε νά ζοῦμε τὴ διάσπαση τῆς υπάρξεώς μας, ἡ ὁποία ἐξέρχεται καὶ στὸν κόσμο διὰ τῶν πολέμων, τῶν συγκρούσεων, τῶν ἀναταραχῶν, τοῦ σκοταδιοῦ τελικὰ τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς δείχνει ὅτι τὰ Χριστούγεννα εἶναι εὐκαιρία νά βάλουμε ξανά τὸν Χριστό στὴ ζωὴ μας. Νά εἰρηνεύσουμε ἐντὸς μας. Νά ἐνωθεῖ ὁ νοῦς μὲ τὴν καρδιά μας διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀγάπης. Νά ποῦμε μέ δυνατὴ φωνὴ ΟΧΙ στοὺς πολέμους, ΟΧΙ στὸν διχασμὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, ΟΧΙ στὸν θάνατο τόσο τὸν πνευματικὸ ὅσο καὶ τὸν σωματικὸ, ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν κακία. Νά ξαναβροῦμε τὴν πνευματικότητα τῆς σχέσεως μὲ τὸν Θεὸ καὶ τῆς ζωῆς τῆς πίστεως, ὥστε ἀπὸ τὸν καθένα μας νά ξεκινήσει ἡ ἀλλαγὴ, γιὰ νά ἔρθῃ τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης. Νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νά πιστέψουμε στὴν ἀνάστασή μας ὡς τελικὸ σκοπὸ τῆς υπάρξεώς μας. Ὡς ἀναγνωρίσουμε λοιπὸν τὸν Χριστό ὡς Εὐεργέτη, ὡς Ἐλευθερωτὴ, ὡς Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἅς δοῦμε στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ μας τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, γιὰ χάρι τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος ἐνανθρώπησε!

Χριστὸς ἐγεννήθη! Ἀληθῶς ἐγεννήθη, ἀδελφοί! Χρόνια πολλὰ σέ σᾶς, στίς οἰκογένειές σας, στὸν τόπο μας, στὸν κόσμον ὅλο»!